

Ta chata v údolí u řeky malá
bývala pro ně vždy plnička krás.
Na oba pokaždé z dálky se smála,
když se k ní v sobotu vraceli zas.
V zlaté pak záři, když západ vzplál,
do ouška dívce hoch zašeptal:

R: Až padne soumrak na údolí,
na nebi zazáří pak hvězdičky.
Kraj kolem usne, po okolí
zahoří rudým světlem ohníčky.
V chatě útulné budem se hřát,
tvé srdéčko tě víc už nezabolí.
Tam poznáš, děvčátko, jak mám tě rád,
až padne soumrak na údolí.

Čas rychle utekl, minula léta,
hoch svorně s děvčátkem žitím šli dál.
Stárím teď oběma vlas stříbrem vzkvétá,
podivně osud si s nimi tak hrál.
Hoch na své údolí vzpomíná rád,
na to co říkával, když býval mlád:

R: Až padne soumrak...